

N:o 158.

Af herr **G. Ryding**, med förslag om tillägg till § 33 riksdagsordningen.

I en till innevarande års Riksdag afgifven motion, n:o 152, har herr O. B. Olsson i Maglehult föreslagit en sådan ändring i 52 § regeringsformen och 33 § riksdagsordningen, att Riksdagens kamrar skulle hvar för sig utse bland sina ledamöter talman samt en förste och en andre vice talman.

Det torde likväl icke kunna antagas, att Första Kammaren skall nu, mera än tillföre, vilja bifalla ett dylikt förslag. Vid sådant förhållande skulle fortfarande komma att förefinnas den betänkliga brist i våra grundlagar, hvilken ligger deri, att föreskrift saknas, huru förfaras skall vid samtidigt inträffande förfall för så väl talmannen som vice talmannen i en af Riksdagens kamrar; och för att söka afhjelpa denna brist samt på en grund, om hvilken alla borde kunna enas, vinna en, så vidt på talmansplatsen beror, fullständig säkerhet för riksdagsgöromålets obehindrade gång, föranlåtes jag, med hänvisning till hvad härutinnan förekommit vid 1892 och 1893 årens riksdagar, vördsamt hemställa,

att Riksdagen behagade antaga nedanstående tillägg till 33 § riksdagsordningen, att hvila till vidare grundlagsenlig behandling:

Vid samtidigt förfall för både talmannen och vice talmannen i någon af Riksdagens kamrar utses af denna kammare under enahanda ordförandeskap, som nyss är nämndt, en af kammarens öfriga ledamöter att tjenstgöra såsom talman, till dess förfallet upphört.

Derest konstitutionsutskottet skulle gilla mitt förslag i hufvudsak, men möjligen finna det nya stadgandet böra formuleras annorlunda eller tilldelas en annan plats i riksdagsordningen, än af mig ifrågasatt blifvit, torde utskottet benäget vidtaga de ändringar, som sålunda anses behöfliga.

Stockholm den 12 februari 1895.

Gustaf Rydning.

N:o 159.

Af herr **E. Wavrinsky**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om förslag till sådan ändring i nu gällande lag, att gift person må kunna bereda egen familj förmånen af försäkring å sitt lif.*

Ett bland de allra viktigaste villkoren för ett samhälles välstånd och förmåga till gynsam utveckling torde väl vara, att trygghet beredes samhällets medlemmar i största möjliga utsträckning mot oberäkneliga rubbningar i deras ekonomiska existens. Äfven med iakttagande af den allra största omsorg och försigtighet är det i flera oundvikliga fall icke möjligt för människan att afvända den skada, som hotar henne eller hennes egendom.

Nyare tiden har beträdd en fullt rationel väg, då man träffat anstalter för att bära de olyckor, som ej kunna undgås. För att göra lifsuppehållet oberoende af sjukdom, olycksfall, ålderdom och andra förödelser har man inrättat försäkringsanstalter.

Ett slag af dessa, lifförsäkringsanstalterna, afse bland annat att sätta en familjefader eller moder, i stånd att genom försäkring af sitt lif betrygga sin familjs ekonomiska framtid, äfven om han eller hon skulle i förtid afida.